

[Holger Larsen.]

Revisionen lidt i Langdrag reddede en hel Flok Arbejdere, som ellers havde maattet slettes, fordi de var kommet op over de angivne Grænser, almindelige Fabriksarbejdere; vi vidste, at den vedkommende Fabrik vilde gaa i Stykker, og ved at trække Revisionen ud naaede vi det Tidspunkt, da Fabrikken gik i Stykker, og derved reddede vi i alt Fald Sygekassemedlemsskabet for disse Arbejdere.

Overfor Arbejdernes usikre Kaar er jeg af den Opfattelse, at det ikke nytter meget at forhøje Indtægtsgrænsen; saa maatte den i alt Fald sættes meget højt op, hvad der ogsaa vil ses af de Tal, jeg nævnte for 1925—26. Lønarbejdernes Kaar er i Virkeligheden alt for svingende.

Men skulde man gaa den Vej, maatte man foruden at forhøje Indtægtssummerne ganske betydeligt ogsaa, forekommer det mig, ind paa et helt andet System, og her sigter jeg bl. a. til det Forhold, at Lønarbejdere er drevet ud af Sygekasserne, fordi deres Hustruer havde en lille Indtægt. Dette spillede ikke Spor af Rolle i gamle Dage, før 1927; saa længe man gav alle Lønarbejdere Adgang til Sygekasserne, i hvert Fald op til et vist Niveau, saa længe spillede det ingen Rolle, om Konen havde lidt Ekstraindtægt, men i det Øjeblik, man ophæver dette og sætter en Indtægtsgrense, og som i Loven af 1927 endogsaa en meget lav Indtægtsgrense, kommer Konens Indtægt til at spille en meget stor Rolle. Andre Steder i vor Sociallovgivning tager man selvstændigt Hensyn til Hustruen; jeg tænker bl. a. paa Aldersrenteloven, hvor man indrømmer Hustruen, ikke en Særstilling, men en ligeberettiget Stilling, baade i Henseende til Værdighedsbetingelser, men ogsaa i Henseende til selve hendes Erhvervsfortjeneste; og hvis man erkender, at vor sociale Lovgivning bør være nogenlunde ensartet, saa bør man ogsaa, hvis man da ikke giver alle Lønarbejdere op til en vis Grænse Adgang til Sygekasserne, tage ganske anderledes Hensyn til det, Konen fortjener; saa kan man ikke blive staaende ved det Spillerum, der nu er paa 450 Kr., saaledes at hvis en Kone tjener 450 Kr., bringer hun derved i mange Tilfælde Indtægten op over Grænsen, men man maa ind paa at sige, at de to Parter er ligestillede og bør have en saa og saa høj Indtægt, inden man kan udelukke dem af Sygekassen, og saa bør man ikke, fordi Mandens Indtægt er naaet op over Grænsen, af den Grund kunne slette Konen, selv om hendes Indtægt ligger langt under Grænsen.

Det er fuldkommen uretfærdigt, og det kan medføre ganske forfærdelige Ting. Ja, det er i Virkeligheden fuldkommen umoralsk, for hvis to Personer, Mand og Kvinde, lever sammen uden at være gift, saa kan de være oppe paa den dobbelte Indtægt, men hvis de gifter sig, bliver de smidt ud af Sygekassen. Det er et Forhold, man ikke i Længden kan tolerere.

Naar jeg nævner dette, er det, fordi jeg meget godt har bemærket, at der indenfor et Par Partier her paa Rigsdagen er Tendenser i Retning af at søge dette uretfærdige Forhold udlignet ved at forhøje Indtægtsgrensen, og jeg erkender, at gaar man tilstrækkelig højt op, kan man derved komme til at dække de Personer, der er Tale om at dække, men jeg gør opmærksom paa, at saa bør man vistnok ogsaa indføre et bedre System. Dermed være naturligvis langt fra sagt, at de ugiftes Indtægtsgrense skal være lavere. De ugifte er Sygekassernes bedste Medlemmer; blandt dem finder man alle de unge Mennesker, dem, der ikke koster Sygekasserne noget, og man maa derfor sætte Indtægtsgrensen for dem saaledes, at man er sikker paa ogsaa at faa alle dem med; ogsaa de trænger i høj Grad til at sygeforsikres. Vil man gaa den Vej, maa man altsaa sætte Grænsen betydeligt højere, men ogsaa tage særligt Hensyn til Hustruens Indtægt.

Jeg skal ikke uddybe dette nærmere; vi har jo saa ofte her i Salen drøftet og debatteret Arbejdernes selvskrevne Ret til at være Medlemmer af Sygekasserne, bl. a. ogsaa ved første Behandling af Folkeforsikringslovsforslaget, og jeg skal derfor ikke komme dybere ind derpaa.

Det forekommer mig, at vi maa være den højtærede Socialminister en Tak skyldige for det haltende Provisorium — det Provisorium, som ikke blev til noget Provisorium —, fordi det dog i nogle Maaneder udsatte Udsmidningen af disse Medlemmer, og dernæst ogsaa, fordi han ikke har ventet paa Folkeforsikringsforslagets Vedtagelse — jeg erkender, at det er et saa stort Forslag, at det nok er muligt, at det ikke bliver gennemført i Aar, men maa vente til næste Aar —, men har skyndt sig med at fremsætte dette lille Forslag, som jo er en Del af det store sociale Forslag, for at bringe Ro indenfor Sygekasserne. Naar det sociale Forslag er gennemført, skal der jo sættes Kraft ind paa at faa alle sygeforsikret, saa skal Sygeforsikringen være Grundlag for Aldersrenten, og saa skal man ud i Agitationen for at faa alle Mennesker ind i Sygekasserne, og det forekommer mig